

Dnevnik fra Miljenka Stojića: Srijeda, 20. travnja – utorak, 26. travnja 2016.

 www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23679-fra-miljenko-stojic-dnevnik-srijeda-20-travnja-utorak-26-travnja-2016.html

[View Comments](#)

Srijeda, 20. travnja 2016.

Lijepo je pisati u popodnevni sat. Dan te dovoljno razbudio, drugi misle da odmaraš, a ti ploviš svojim morima. Samo je se teško potpisati pod taj poredak slova. Rekoh to prije mnogo godina skupini mladeži i još se svega držim. Bez odgovornosti smo jednostavno komad drveta na uzburkanom moru.

Znaju to dobro bosansko-hercegovački (neki bi rekli herceg-bosanski) biskupi pa ovih dana uputiše poruku javnosti. Upravo sam je jutros iščitavao. Između ostaloga spomenuše i odgovorno mjesto kulture u društvu. I sjetih se Društva

Orešković Hrvatski (nekada državni a valjda će i opet) sabor pred donošenjem je zakona o GMO-u. Zakon navodno otvara vrata, barem u nekim područjima Hrvatske, tom otrovu. Pade mi na pamet da je predsjednik hrvatske vlade Tihomir Orešković govorio o potrazi za zemljištem u Slavoniji koje bi ponudio nekom ulagivaču... Nije valjda... Ne znam, čitao sam samo da se po kratkom postupku rješavao onih koji su ga doveli na vlast. Što je u pitanju, jesu li čudni savjetnici (kažu neki da je oko njega već ispletena mreža), je li najobičniji karijerist kojemu je samo važno da mu se u životu upiše i ova dužnost pa neka traje dok traje, je li... teško je reći. Znam samo da me ovo odvuče od nekih drugih stvari pa sada dosta o tomu. hrvatskih književnika Herceg Bosne. Ima više od stotinu članova. Ali koga to briga. Prije mnogo godina izbacili su ga iz proračuna pa se sada mora snalaziti. Ipak opstaje i ne pristaje odreći se onoga dijela imena koji glasi Herceg Bosna. Uzalud što mu za uzvrat bi obećana svijetla novčana budućnost. Nisu ti književnici mačji kašalj, za razliku od politike koja luta od nemila do nedraga.

Ali, ne da mi se, barem danas, toliko o toj politici. Jedino ću spomenuti sljedeće i što sam jutros »zraknuo«. Hrvatski (nekada državni a valjda će i opet) sabor pred donošenjem je zakona o GMO-u. Zakon navodno otvara vrata, barem u nekim područjima Hrvatske, tom otrovu. Pade mi na pamet da je predsjednik hrvatske vlade Tihomir Orešković govorio o potrazi za zemljištem u Slavoniji koje bi ponudio nekom ulagivaču... Nije valjda... Ne znam, čitao sam samo da se po kratkom postupku rješavao onih koji su ga doveli na vlast. Što je u pitanju, jesu li čudni savjetnici (kažu neki da je oko njega već ispletena mreža), je li najobičniji karijerist kojemu je samo važno da mu se u životu upiše i ova dužnost pa neka traje dok traje, je li... teško je reći. Znam samo da me ovo odvuče od nekih drugih stvari pa sada dosta o tomu.

Radije recimo koju riječ o ministru graditeljstva i prostornog uređenja Lovri Kuševiću. Dotični jučer pozdravio novinare s »Hvaljen Isus« i uzvitlao medijsku prašinu, čak i onamo gdje neka crkvena lica vedre i oblače. Baš čudno. Možeš pozdraviti svakako, ali tako ne smiješ. Zabranili drugovi komesari. Kad sve to čuje, čovjek stvarno ima osjećaj da još truli ona huda jugoslavenska namisao. A u ove smirene popodnevnne sate misliš da je već prestalo s tim. Oslobodili nas naši bojovnici i sada možemo uživati u tome. Da ne bi! Još se drugovi nisu predali, a kad će ni to nije znano. Očito ćemo biti odgovorni pred poviješću ako ne učinimo što je u našoj moći.

Jedna od zadaća koju danas mogu i želim učiniti glede svega toga jest predstavljanje fotomonografije »Macelj 1945.« u Tomislavgradu. Iz večeri u večer zbiva se to ovih dana po Herceg Bosni: Široki Brijeg, Mostar, Humac, Posušje, Tomislavgrad. Damir Borovčak, urednik, Stjepan Bačić, predsjednik Udruge »Macelj 1945., Zdravko Čepo, član Udruge, i moja malenkost, nastojimo nazočnima približiti ta vremena. Na maceljskoj postaji Križnog puta zaglavilo ih je oko 13.00. Vojnici, žene, djeca, civili. Jednostavno Hrvati. Milosti nije bilo. Ni za trojicu hercegovačkih franjevacu i osamnaest drugih crkvenih lica. Dobili su metak u čelo iz pištolja Walter 7,65 mm, a njegov vlasnik Stjepan Hršak za sve vilu na Tuškancu. Tako je posvjedočio preživjeli Fran Živičnjak. Drugi su dobili lugarsku sjekiricu u glavu. Umjesto života ispunjenog obiteljskim ugođajem, baka Zora Heger je u dubokoj starosti dobila vjenčani prsten svoga supruga pronađen u jednoj od tih jama. Ali sve ovo nije vijest za javne, i neke privatne, medije u BiH. Nema nigdje Federalne tv, nema nigdje one tv koju nazivaju državnom. Nas Hrvate nažalost takve stvari previše ne uzbuđuje. Oguglali smo na sve. Snalazimo se sami koliko možemo. Došla je stoga Naša tv, došao je HR Herceg Bosne, došla je Radiopostaja »Mir« Međugorje, došli su razni portali. Hvala im.

Gledam na stolu naboj iz zvonika franjevačke samostanske crkve na Širokom Brijegu. Doniješe ga neki dan radnici na obnovi. Puščani je. Zabio se u fugu i ostao, drugi teži su pokušali u kamen i samo su ostavili trag. Oni koji su preživjeli pobrojili su 304 topovska udarca. Ipak, ne srušiše tu kamenu ljepoticu. Meni sve to slični na današnje vrijeme. Opet se žestoko puca, samo je streljivo različito. Nema nam druge nego izdržati, pa čak kad napadačima pomažu i neki naši, svjesno ili nesvjesno, svejedno.

Četvrtak, 21. travnja 2016.

Ne bi mi dano malo se odmoriti od napora predstavljanja fotomonografije Macelj 1945. ovih dana po gradovima Herceg Bosne. Moraduh u Mostar. Razlog: dogovor oko obnove franjevačke mlinice i hidrocentrale. Znate, to je ona ruševina s lijeve strane kada se iz Širokog Brijega krene prema, kažu da nije politički korektno reći, hrvatskom stolnom gradu Mostaru. Cesta je nazvana magistralnom. Prošla je tuda pred sami Domovinski rat, 1989. Potpuno bespotrebno. Mogla je samo malo tamo, s onu drugu stranu rijeke Lištice. I ne bi se trebalo lomiti brdo, zimi se ne bi trebalo bojati poledice, uvjeti samo takvi. Naravno, ne bi tada prošla preko dijela franjevačke mlinice i hidrocentrale (a možda je to i bio cilj). Prvo zdanje podignuto je 1868., drugo 1936. Tada ništa ne bi na Širokom Brijegu pa je povijesna vrijednost neupitna. Odatle na svoj posljednji hod pođoše 8. veljače 1945. i 9 hercegovačkih franjevacu. Jednoga su ostavili i kasnije ubili negdje na području Širokog Brijega, ostale

odvedoše nekamo prema Dalmaciji. Jugokomunisti, Orjuna, svejedno kako su se zvali. Pronađosmo do sada samo jednoga u masovnoj grobnici u Zagvozdu. Ni njemu ni drugima sada ne možemo vratiti život, ali možemo ovo žrtvoslovno mjesto sačuvati za sljedeća pokoljenja. Sačuvat ćemo i stazu koja je kroz sjenovitu šumu vodila od franjevačkog samostana do njega. Kad su naši stari mogli to podići, mi to možemo obnoviti.

Vraćajući se naletjeh na HR Herceg Bosni na emisiju u kojoj se voditelj doticao političkog stanja u Mostaru i pitao slušatelje što oni misle o tomu. Najviše je bilo ironije, jer politika nas ovime zapravo zaglupljuje. Počeo je to onaj lik iz pohoda na Sjevernu Irsku, Paddy Ashdown. Dok je drmao u BiH, iz Sarajeva etnički očišćenog kako posvjedoči slušatelj iz toga grada, samo za Mostar ustanovi posebna pravila. Dokinu se demokracija, vladavina većine, a ustoliči vladavina perfidnog političkog makjavelizma i sve prebaci na leđa domaćih političara. Kao, ne mogu se dogovoriti. Bila bi ovo igra za djecu da nismo odrasli i da stvari nisu ozbiljne. Tako to demokratski rade ti Britanci.

Valjda po njihovu primjeru proradi i sudstvo u BiH. Upravo čitam o sudskom progonu pripadnika HVO-a. Nekada sam kao vojni dušobrižnik i sam bio s tim postrojbama. Ostadoše mi u lijepoj uspomeni. Ali, sudstvo se okomilo na njih. Priča je da žele kazniti ratne zločine, bez obzira tko ih počinio. Znalci mi

rekoše da sve u stvarnosti ukratko izgleda ovako. Pripadnike hrvatskih postrojbi sude na državnoj razini, a pripadnike bošnjačkih na županijskoj. Na taj su način kazne za isto djelo posve različite. Srbi imaju svoju Republiku Srpsku pa im je lakše, a mi se moramo mučiti s ovom nesretnom Federacijom. Vesna Pusić, koja zaželjše biti glavna tajnica UN-a, u svojoj glavi davno sve razriješi. Za nju je država Hrvatska agresor na BiH. Stvarno može biti ta tajnica, nije se uglavnom ni tzv. međunarodna zajednica drukčije prema nama odnosila svih ovih godina.

Na neke stvari očito teže utječemo, ali bismo na neke mogli i trebali puno lakše. Recimo na ono što zovu Nacionalni kurikulum. O hrvatskom prijevodu nisu ništa rekli. Hrvatski puk je nezadovoljan, ali oni idu dalje. Prijatelj mi reče da bi se tu moglo raditi o dogovorenom poslu »starih drugova«, onih iz HDZ-a i SDP-a, pojačanih s nekim novim snagama. Znali su kako se nekada »hapalo« dok se bilo u Partiji. Sada je ponovno otvorena ta mogućnost ovim nesretnim Kurikulom, prepunim prostota i nastranosti. Baš ih briga što će biti od naše mladeži. Svejedno je hoće li učiti iz Svetog Pisma i od Marka Marulića, važno je da se njihovi džepovi pune. Valjda će protiv toga progovoriti domoljubni kadrovi u dvije naše najjače stranke, a valjda i u onim drugima.

Zbog toga mi pade na pamet da se govori kako nas je u Hrvatskoj oko 90% religiozno. Možda i jest, ali koliko nas je domoljubnih? Religioznost i domoljublje nije istoznačnica. Da jest, onih 10% ne bi mogli raditi sve ove gluposti. Nije, čini mi se, loša misao, još ću time razbijati glavu ovih dana.

Petak, 22. travnja 2016.

Dnevni poslovi počeli su uobičajeno. Još jedan svjedok potpisao je svoj iskaz. Radi se o jugokomunističkom ubojstvu 66 hercegovačkih franjevaca za vrijeme i u poraću Drugog svjetskog rata. Krivnja, ni ubojice je nisu znale, važno im je samo bilo ubiti ih. Zapravo sve se nalazilo sadržano u njihovoj pjesmi: »Nosimo kapu sa tri roga, borimo se protiv Boga«. Jezovito. Ali ih kasnije prozvaše narodnim herojima, nagradiše vilama. Jugokomunisti su stvarali iščašenu povijest, onako na svoju ruku.

Malo kasnije sjedoh napisati prikaz knjige Ante Gnječa pod naslovom »Od neretvanske doline do australskih prostranstava i natrag«. Ne poznajete ga? Nije ni čudo. Jedan je od stotinu tisuća Hrvata koje je Josip Broz Tito otjerao u tuđinu i na njima zarađivao. Nisam ga ni ja poznavao dok mi u ruke ne dopade ova knjiga.

Izdana je u vlastitoj nakladi, u malom broju primjeraka. Govori o njegovu mukotrpnom probijanju kroz život i o životu sličnih njemu. Sve može stati u nekoliko redaka. Jugokomunistička okolina ih nije trpjela. Bijeg preko granice. Logor. Skrasivanje u nekoj zapadnoj državi. I na kraju svega nemaš gdje objaviti knjigu o svemu tome. Drugovi su još žilavi, ali ti je ipak objavljuješ. Vlastitom inicijativom, onako kako smo pobijedili u nametnutom Domovinskom ratu. Zaista je najčvršći oslonac zvan oslonac na samoga sebe.

Mediji izvijestiše o komemoraciji u Jasenovcu, onoj državnoj. Bilo ih je još, jer Milorad Pupovac i dio Židova zadojen jugoslavenštinom optužiše ovu današnju hrvatsku vlast da klizi u desno, u ustaštvo, i ne htjedoše joj se pridružiti. Nema veze što nema ustaške stranke u današnjoj državi, ali ima one koja je nasljednica zločinačke KPJ. Oni ustaše vide posvuda, a četništvo i jugokomunizam nigdje. Što su ti naopake naočale. Ne osudiše ni beogradske studente koji u ime antifašizma sinoć u Beogradu izvedoše neki

Iseljavanje Televiziju uobičajeno ne gledam, iako ću malo kasnije najvjerojatnije otvoriti Bujicu, barem dok prebirem po određenim portalima. Ta emisija ima snage pokretati zabranjene teme, ili drukčije rečeno, tražiti istinu. Hrvatima u BiH to je itekako znano. Njima su ukrali, zabranili, kako god hoćemo reći, medije pa se moraju snalaziti. Ostaju ipak i dalje uporno pri svojem mišljenju. Samo ih je svakim danom sve manje. Opet odlaze u inozemstvo, trbuhom za kruhom. Neki ostaju, kušaju se snaći i ovamo, te život ide dalje. Tko li će pisati ovakav dnevnik za, recimo, dvadesetak godina? performans na kojemu se zatvoriše u žicu i istakoše natpis da je u Jasenovcu ubijeno 900.000, valjda Srba, koga li.

Baš ih briga što je to podatak jugokomunističkog totalitarizma pa bi barem zbog toga sve trebalo biti pod znakom upitnika. Za razliku od njih dio hrabrijih hrvatskih povjesničara o svemu počinje govoriti drukčije, ali ne na načelu rekla-kazala, već na načelu izvornih arhivskih dokumenata. Niti su brojke takve, iako je ubojstvo jednoga čovjeka previše, niti je taj logor bio to što su nam sve do sada govorili. Nisam povjesničar i ne želim davati svoj sud. Radije čekam da ta priča na temelju povijesnih dokumenata bude zaključena, kakva je takva je, i da se konačno okrenemo budućnosti.

Televiziju uobičajeno ne gledam, iako ću malo kasnije najvjerojatnije otvoriti Bujicu, barem dok prebirem po određenim portalima. Ta emisija ima snage pokretati zabranjene teme, ili drukčije rečeno, tražiti istinu. Hrvatima u BiH to je itekako znano. Njima su ukrali, zabranili, kako god hoćemo reći, medije pa se moraju snalaziti. Ostaju ipak i dalje uporno pri svojem mišljenju. Samo ih je svakim danom sve manje. Opet odlaze u inozemstvo, truhom za kruhom. Neki ostaju, kušaju se snaći i ovamo, te život ide dalje. Tko li će pisati ovakav dnevnik za, recimo, dvadesetak godina?

Subota, 23. travnja 2016.

Nakon dosta lijepog vremena kiša. Nama koji se ne bavimo poljodjelstvom, prilično je svejedno. Ali ako ni tim drugima ne bude dobro, ne će dobro biti ni nama. Nismo jedinke na ovome svijetu, društvena smo bića.

O ovome izgleda nisu razmišljali oni koji su gradili auto-cestu od Bijače pa, recimo, do Međugorja. Kad su je već doveli dokle su je doveli, umjesto da izgrade suvremenu pristupnu cestu do Međugorja, oni su je izgradili do Čapljine. Valjda tamo hrle ovi nepregledni iz bijelog svijeta (nije uvreda za

Orban između ostaloga za Europu reče da treba biti savez kršćanskih slobodnih i neovisnih naroda, a ne nikakve Sjedinjene europske države. Slušao sam ponovno danas taj njegov govor, morao sam. Prispio je ponovo do mene jutros bespućima interneta i onda mi palo na pamet da se još štošta tu ima čuti. I nisam pogriješio. U Orbanovu govoru nema sredine. Ili učiš kako se treba vladati u ovo suvremeno vrijeme ili učiš kako se ne treba vladati. Pa ti izaberi, budi muško. Čapljinu), što li? Slično je to govoru o posjećenosti Mostara. Kao, te turiste privukao tamo neki stari grad, stari most, i tako to. A zaboraviše da to nisu turisti nego hodočasnici što su došli svojoj Kraljici mira pa skoknuše i do Mostara. Većinom, ne ćemo grijehiti dušu. Zbog toga su im, zar ne, trebali barem izgraditi onu pristupnu cestu, a ne odvesti je na drugu stranu. Znam, postoje objašnjenja, ali tko u njih vjeruje.

Razglabao sam o ovome u glavi dok sam se vozio do Metkovića. Bratić Zdravko prispio do sv. potvrde. Neka, trebamo nekome ostaviti ovaj svijet. Samo, kakav će biti? Pun rupa kao spomenuta pristupna cesta do Međugorja, s nekim tamo rasklapanim mostovima, sivilom. Učinit nam je sve da bude puno bolji. S kim god sam danas pričao doživio sam da želi dobro hrvatskom narodu. I poduprijet će one političare koji nas vode prema tome. Kako oni razmišljaju? Kako razmišlja Most kojeg podigoše u ovim krajevima? Tko zapravo stoji iza njega? Pustimo priče da su to tamo neki birači, nismo djeca. Što ta skrivena središta moći

zapravo žele? Kako god odgovorili na ta pitanja, odgovornost je na Mostu da ne izda domoljubna stremljenja svoga hrvatskog naroda. On ga je doveo na vlast, on ga ima pravo odatle i pomesti.

Sličnih stvari izgleda da je svjestan mađarski predsjednik vlade Viktor Orban. Prije otprilike mjesec dana održao je, za mnoge, povijesni govor. Usudio se biti državnik, a ne slijepi izvršitelj naredbi igrača iz sjene. Između ostaloga za Europu reče da treba biti savez kršćanskih slobodnih i neovisnih naroda, a ne nikakve

Sjedinjene europske države. Slušao sam ponovno danas taj njegov govor, morao sam. Prispio je ponovo do mene jutros bespućima interneta i onda mi palo na pamet da se još štošta tu ima čuti. I nisam pogriješio. U Orbanovu govoru nema sredine. Ili učiš kako se treba vladati u ovo suvremeno vrijeme ili učiš kako se ne treba vladati. Pa ti izaberi, budi muško.

Dok sam krstario Hercegovinom, Herceg Bosnom, neizostavno sam razmišljao i o smiljomaniji. Neki su čak postavili i putokaz: Smilje – Njemačka. Najgore je što je to istina. Razbili su nam ovi međunarodni probisvijeti Hercegovačku banku, kaubojski tenkovima, i prisilili nas ponovno razmišljati o vremenima kada se ovdje sadio i krijumčario duhan. A bili smo se tako podigli u to vrijeme. Gospodarstvo je procvalo, namisli se množile kao pčele u košnici. Herceg Bosna živjela je svoj kratkotrajni slobodni san.

Hvala reisu Huseinu Kavazoviću što na saboru Islamske zajednice pohvali Katoličku Crkvu, iako mi sve ne bi jasno. Reče da je ona prijatelj BiH. Što bi trebala, biti neprijatelj? I zbog čega on imade potrebu to reći? Kao da su Hrvati katolici nešto tuđe BiH i rade joj o glavi, a Bošnjaci su, naprotiv, domaći i vole je poput majke? Ne odgovara to ni sadašnjosti, ni prošlosti. Nekada to pojedinci s obje strane ne znaju, zavedeni KOS-ovim i sličnim pticama pjevicama. A proljeće je, ljudi moji, moramo živnuti!

Nedjelja, 24. travnja 2016.

Nedjelja je, sveti dan. Danas ne bi trebalo raditi. Pa neka bude tako. Imam sv. misu izvan samostana. Malo kasnije, ali to ne znači da se može ostati dulje spavati. Prvi misari došli su u samostansku crkvu nešto iza 6.00. Puno ih je i treba im biti na raspolaganju. Inače dan mi redovito tako počinje pa nije ni sada teško. Neka se ljudi okupljaju oko svoga Boga i neka po njegovim zasadama mijenjaju svoj život. O tome sam nešto govorio i u propovijedi. Ne

SuvremenoNe smijemo dopustiti da nas pojmom »suvremeno vrijeme« varaju kao dudom varalicom. Suvremeno je biti kršćanin, graditi svijet u tom duhu. Naravno da sam se dotakao i onih koji danas gube glave zbog svojih kršćanskih uvjerenja. Rijeka mučeništva potekla je pred našim očima. Hoćemo li stajati po strani ili ćemo im na raznorazne načine priteći u pomoć?smijemo dopustiti da nas pojmom »suvremeno vrijeme« varaju kao dudom varalicom. Suvremeno je biti kršćanin, graditi svijet u tom duhu. Naravno da sam se dotakao

i onih koji danas gube glave zbog svojih kršćanskih uvjerenja. Rijeka mučeništva potekla je pred našim očima. Hoćemo li stajati po strani ili ćemo im na raznorazne načine priteći u pomoć?

Dok sam se vozio nazad sa sv. mise prema samostanu, upaljeni mi radio reče da je danas treće obilježavanje događaja u Jasenovcu, tamo iz Drugog svjetskog rata. Upravo sam prolazio predjelom gdje su bile crte branitelja i jugokomunista početkom veljače 1945. I pomislih na dvije masovne grobnice što ih jugokomunisti tu napraviše. Započelo je sve s 10 njemačkih zarobljenika među kojima je bilo i Hrvata iz Dalmacije. Jugokomunistički borci upamtiše njihova imena, barem to, za njemačka ih nije bilo briga. Naredbodavac njihova ubojstva bijaše Hrvat iz Dalmacije, poznatog imena i prezimena. A prije toga se derao od straha da će mu nešto biti jer ga je metak okrznuo u borbi. I napraviše drugovi tih dana, do sada zabilježeno, 157 što većih što manjih masovnih grobnica. Do danas ih za to nitko ništa službeno ne upita. Ne učini to ni Stipe Mesić koji zapjenjeno na ovogodišnjoj trećoj komemoraciji u Jasenovcu progovori o teškim ratnim vremenima Drugog svjetskog rata. Čovjek jednostavno ne razumije da nijedan zločin, počinjen u ime bilo čega, nije opravdan. Zbog toga dok oplakujemo jedne žrtve, ne smijemo gaziti druge i opravdavati njihovo smaknuće. Samo Bog jedini može o svemu suditi.

Popodne namjeravah opustiti se malo kod jednoga prijatelja uz priču o sadašnjim kretanjima u društvu. Ali ga ne bi kući. Sjetih se tada da je ovih dana izišla nova inačica Ubuntua. Upravo ove retke ispisujem uz njezinu pomoć. Za one koji ne znaju to je vrsta linux operativnog sustava. Za razliku od sveprisutnog i skupog windowsa, ovaj je posve besplatan i nimalo lošiji od njega, dapače. Ali onaj prvi počeo i njegov vlasnik, Bill Gates, prigrabio ogromno bogatstvo. Da ga troši na pametan način, možda bih još koristio te windowse. Ali kolaju glasovi da se upustio u dvojbene pothvate, škodljive za čovječanstvo. I to je ono što me brine. Ne bi mi druge, kad sam to čuo, nego pronaći dostojnu zamjenu. Danas sam polagano, odmarajući se, posložio sve kako treba. Ta nije mi prvi put. Volim slobodu, mogućnost izbora. A linux je upravo to. Prave ga mnogobrojni diljem svijeta. Imaju znanje i žele drugome pomoći posve besplatno. Koja razlika od ovih umišljenih bogataša po svijetu, ili naših novopečenih tajkuna i tajkunčića. Naravno, nije sramota biti bogat, ali je sramota ne znati bogatstvom upravljati. Nije ono za zadovoljenje sebičnih prohtjeva, ono je za pomoć drugome kraj sebe. Neki su to već shvatili u ovoj novčanoj krizi. Umjesto bezdušnih banaka koje samo grabe i grabe osnivaju tzv. etične banke. Nije im smisao zgrtanje dobiti po svaku cijenu, već razvoj okoline u kojoj djeluju. Kršćanstvo, na kojemu je nastao zapadni svijet, uvijek je tako mislilo, ali tijekom povijesti pokvariše oni kojih nije bilo briga postoji li Bog, samo ih je bilo briga koliko će toga tavnoga sebi priskrbiti.

Ponedjeljak, 25. travnja 2016.

Početak novoga tjedna čovjeku se čini da će dostići mnogo toga što nije prošloga ili prošlih, kako god hoćemo. No, ubrzo uvidi da je sve samo lijepa misao i ništa više. Poslovi nas sustižu i ne gledaju na naše želje.

Kad nemam toliko vremena, mediji su prvi koji stradaju. Ostavim ih po strani. Ta ionako

obično nečemu ozbiljnom ne služe. Zapravo služe svojim gazdama, tako svjedoče ovi u tuđim rukama u hrvatskom narodu. Ne ćemo sada spominjati one malobrojne drukčije. Njima ćemo samo zaželjeti sreću i ustrajnost. I naravno rabiti ih.

Jedan od medija koji se trsi ići bogoljubnim, čovjekoljubnim i domoljubnim putem jest Radiopostaja »Mir« Međugorje. Čuje se zemaljskim odašiljačima diljem BiH i Hrvatske, satelitom diljem Europe, a možemo dometnuti i Internet za cijeli svijet. Bilo ju je uzbudljivo stvarati. Sjećam se dobro tih vremena. Još su se pušile ratne vatre. Prvi odašiljač niknuo je u samom Međugorju. Odatle sam počeo gledati na okolna brda, baš kao naši bojovnici kojima sam imao čast biti dušobrižnik. I počelo je osvajanje jednoga po jednoga brda, frekvenciju po frekvenciju. Udruženim snagama. Bilo je na tom poslu i Hrvata, i Bošnjaka, i Srba. Hvala živima, kao i pokojnima koje treba spomenuti: Nikica, Ljubica, Hamo, Bato, Krešo. Ispisana je svijetla stranica povijesti. Danas na ovoj radiopostaji spremam uobičajenu emisiju Jasnoća pogleda srijedom u 16.15. Ima tu i duhovnosti, i kulture, i društvenog života. Ne mogu jednostavno prekrižiti ruke i čekati da se netko drugi uhvati u koštac s poteškoćama oko nas. Dok me zdravlje služi, nema odustajanja. Na slušateljima je zaključiti koliko su ove moje riječi ozbiljne i koliko im se isplati provesti tih pola sata slušajući dotičnu emisiju.

Sličnih je misli i Judith A. Reisman. Sjećam se što je govorila kada je prije nekog vremena bila u ovoj našoj Hrvatskoj, a tada je u naponu snage bila stranka Socijalistička demokratska partija. Tako rekoše da se zovu. I napadoše je na mrtvo ime. Čitam danas polagano njezinu knjigu Seksualna sabotaza, s podnaslovom »Kako je jedan umobolni znanstvenik pokrenuo pošast izopačenosti i spolnih bolesti u Americi«. Moram navesti nekoliko rečenica, smještenih odmah na njezinom početku. »Dok su se naši djedovi i očevi borili u Drugome svjetskom ratu i dok su se naše bake i majke borile s teretom rata i u tuđim zemljama, Alfred C. Kinsey nije se borio. ... Taj pritajeni seksualni psihopat ogrnuo se plaštem "znanstvenika" i počeo vlastite seksualne demone projicirati na muškarce i žene koji su s pravom nazvani najveći naraštaj – naraštaj Amerikanaca koji je spasio svijet od Hitlerova nacizma.« (str. 20.) Ako se samo stave neke druge odrednice, onda se lako prepozna i neke među nama. Nisu se borili, ali su iskoristili one koji jesu. Na nama je ne priznati takvo stanje. Hoćemo drukčiju Lijepu našu s obje strane granice.

Utorak, 26. travnja 2016.

Smirila se malo bura ispod moga prozora, lipa polagano maše svojim granama. A meni pred očima stijeg, onaj Herceg Bosne ispred (valjda hrvatskog)

TurciTurcima se, dakle, ponovno oslašalo u ove krajeve, pod izlikom nekih političkih nužnosti. Ali mi ih ne trebamo, osim kao prijatelje, turiste, poštene gospodarstvenike. Bilo je dosta preko 4 stoljeća. Zbog njih je hrvatsko ozemlje spaljena zemlja. Nema crkava, katedrala, umjetničkih djela, ništa. Samo silni mrak. Dojahivali su u ove krajeve i tukli najprije kršćane, pa i muslimane ako nisu bili pokorni. Tako je to s umišljenim silama.Hrvatski. Jednako oni s ove i jednako oni s one strane granice. I zbog toga ta zastava. Jedno smo, Domovinski rat je to bjelodano pokazao. Ali svi nisu imali otvorene oči. I zbog toga jedan, ne želim mu navoditi ime, upita ministarstvo zbog čega tu ta zastava. Ministarstvo je moglo

odvratiti što god, ali taj upit boli. Naravno, ako se radi o onome tko se naziva domoljubom. A ako nije domoljub, onda je sve »u redu«. Ta i mi smo rušili njegovu Jugoslaviju. Ipak, kako god se politika morala ponijeti, zastave HV-a i HVO-a uvijek se slijevaju u samo jednu, onu našu.

Moglo bi nam sve to izgleda trebati. Ahmet Davutoglu napisa još 2001. knjigu Strategijska dubina. Da se ne zamaramo, recimo kratko da predstavlja neoosmansku politiku. Evo jedne rečenice: »Turska je baštinik svih stoljeća osmanske prošlosti, tijekom kojih su postavljene trajne osnove u povijesnom, ekonomskom i mentalnom pogledu, da Turska i danas ima mogućnost i pravo da na tim prostorima igra posebnu ulogu.« Turcima se, dakle, ponovno oslaćalo u ove krajeve, pod izlikom nekih političkih nužnosti. Ali mi ih ne trebamo, osim kao prijatelje, turiste, poštene gospodarstvenike. Bilo je dosta preko 4 stoljeća. Zbog njih je hrvatsko ozemlje spaljena zemlja. Nema crkava, katedrala, umjetničkih djela, ništa. Samo silni mrak. Dojahivali su u ove krajeve i tukli najprije kršćane, pa i muslimane ako nisu bili pokorni. Tako je to s umišljenim silama.

Kamo će sve ovo otići sam Bog zna. A da se nešto kuha, govori nam i nedavni posjet prvog čovjeka CIE Johna O. Brennana Sarajevu. Iznenadan, obvijen tajnovitošću. Nisam nadobudni novinar istraživač, a neki kažu da je to samo krinka za uhođenje, te ne naklapam što je zapravo i komu rekao. Iznenadi me samo jedna prijateljeva e-poruka. Pita ga za točno ime nekog mjesta, a on mi sve to objasni preko portala islamicfinder.org. Udaljenost u km od neke date točke, točna zemljopisna dužina i širina. Što će njima to, radi se o potpuno čistom katoličkom ozemlju? Da, stvarno, što će njima to?

Počinjem polagano spremati novi broj glasila Stopama pobijenih. I tako ponovno uranjam u povijesni okvir i u okvir samog ubojstva hercegovačkih franjevaca i mnoštva puka Božjega. A nije trebalo. Moglo je proći s puno manje krvi, kad je već moralo biti. Što je to u čovjeku što ga u danim trenucima čini životinjom? Očito zlo. Kako prije tako i danas.

Odgovoriti mi je danas još i na e-peticije koje mi stižu. Radi se o pokušaju svjesnih ljudi zaustavljanja toga zla oličenog u progonima, pobačajima, ovim novim pogledima na spolnost, gospodarskom izrabljivanju... Potpisujem ih na onih nekoliko jezika koje poznam. Neka se dobro širi, da nam svima bude bolje.

Miljenko Stojić